

Ludgarda Długopolska-Kapuścińska, Hanna Łęgowiecka, Andrzej Piotrowski

Drohiczyn, woj. białostockie. Stanowisko 1 - osada zachodnia

Informator Archeologiczny : badania 18, 122

1984

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

rozpoznanie stosunkowo małego wycinka nie pozwala na formułowanie wniosków co do chronologii i organizacji przestrzennej pewnych grobów na cmentarzysku. Uzyskane następujące dane jak: /1/ - inhumacja; /2/ - organizacja przestrzenna cmentarzyska /rzędowość? /5/ ogólna orientacja szkieletu na osi wschód-zachód; /4/ ślady obudowy jamy grobowej, i /lub trumny!/: /5/ określona unifikacja kształtów jam grobowych; /6/ zestaw wyposażenia bezpośredniego zmarłych /ozdoby, półki krzyżówek CNP 574 /?/ i 601/, pojemniki z pożywieniem /?/ fragmenty naczyń i węglików drzewnych w jamie grobowej; /8/ incydentalna anomalia w układzie naturalnym szkieletu, potwierdzają zasadniczo XI wieczną metryką cmentarzyska.

Wstępna analiza układu przestrzennego cmentarzyska pozwala z dużym prawdopodobieństwem zakładać, że rozpoznano na razie fragment jego wschodniej peryferii.

Materiały znajdują się w Instytucie Prahistorii UAM w Poznaniu.

Bacania będą kontynuowane.

DRONICZYN
woj. białostockie
Stanowisko 1 - osada zachodnia

Państwowe Muzeum Archeologiczne
w Warszawie

Badania prowadziła mgr Ludgarda Długopolaka-Kapucińska przy współpracy Hanny Łęgowieckiej i mgr Andrzeja Piotrowskiego /autor sprawozdania/. Finansował KZA na woj. białostockie. Szdasy sezon badań, Wczesnośrednio-wieczna osada podgrodzowa /XI-XIII w./.

Rozpoczęto kolejną kampanię prac wykopaliskowych, wznowionych po badaniach K. Musianowicz w latach 1954-1957 i 1978. Stanowisko 1 położone jest nad wysokim brzegiem Bugu, między murem seminarium duchownego, a korytem rzeki. Prace rozpoczęto wskutek stale postępującego procesu dewastacji osady przez rzekę, jak i uprawę pól. Badania prowadzono na terenie ćwiartki A aru 04, najbardziej zagrożonego przez sug. Otworzono jeden wykop o powierzchni 25 m².

Stwierdzono istnienie dwóch warstw kulturowych o miąższości około 40-60 cm /warstwa I/ i 40-55 cm /warstwa II/. Nie stwierdzono, znanej z wcześniejszych prac, warstwy III, gdyż nie zdołano dotrzeć do calca, przerywając badania na głębokości około 1 m. Warstwa I charakteryzowała się brązowo-szarą, miejscami brązowo-łasnoszarą ziemią, w której występowały żółte, niekiedy pomarańczowo-żółte warstewki polepy o grubości 5-10 cm. Poniżej warstwy I stwierdzono zaleganie warstwy następnej, o barwie brązowo-ciemnoszarej, miejscami czarnej, przemieszanej z cienkimi /3-5 cm/ podkładami żółtego piasku.

Odsłonięto szereg zniszczonych, trudnych do zinterpretowania obiektów rysujących się w postaci nieregularnych, mniejszych lub większych płytów polepy, bardzo słabo widocznych zaciemnień. W ich obrębie odkrywano niewielkie ilości ułamków naczyń i kości zwierzęcych. Jedynym obiektem, co do którego nie było żadnych wątpliwości przy określeniu jego przeznaczenia był piec odsłonięty w środkowej części wykopu. Miał on kształt owalny, usytuowany dłuższą osią na kierunku N-S. Jego wymiary 95 x 115 cm. Zapewne kolejny piec znajdował się przy profilu zachodnim wykopu, mniej więcej na wysokości wcześniej opisanego obiektu. Stwierdzono tam płyty silnie przepalonej i spękanej polepy. W jej obrębie wystąpiły duże fragmenty naczyń grubociennych, zdobionego poziomymi żłobkami dookołnymi.

W toku prac odkryto m.in. 5 przesiłków dwustozkowatych z różowego łupku, paciorki szklane, fragment ozdoby ?? z brązu w kształcie tarczki z koncentrycznymi rowkami, brązowy kabłączek skroniowy z esowatym uszkiem, dwustronny grzebień z rogu, dużą liczbę gwoździ żelaznych.

Materiał masowy stanowiło ponad 210 kg ułamków naczyń oraz kości zwierzęcych. Olbrzymią większość wśród fragmentów ceramiki tworzył zespół ułamków naczyń należących do garnków "typu drohiczyńskiego". Mniej było relikwów należących do naczyń z cylindryczną szyjką. Stwierdzono też kilka egzemplarzy miseczek o kształcie zbliżonym do stożka z odciętym wierzchołkiem. Ich ornament, który stanowiły żłobki dookołne, był niekiedy wzbogacony o szereg ukośnych nacieć.

Chronologia znalezisk pozostaje w zgodzie z ustaleniami K. Musianowicz, dotyczącymi okresu trwania osady na stanowisku I w Droniczynie, tj. XI-XIII w.

Zabytki znajdują się w PMA.

Planowane jest prowadzenie prac w roku przyszłym.

DRONICZYN
woj. białostockie
Stanowisko 9 "Kozie Rowy"

patrz
okres halztycki

DZIEKANOWICE, gm. Lubowo.
woj. poznańskie
Stanowisko 22

Muzeum Pierwszych Piastów na Lednicy
Badania prowadziła: mgr A. Pietrusiak-Rączka, Piąty sezon badań, Wczesnośrednio-wieczna cmentarzysko szkieletowe.

Na kontynuowanym z poprzednich sezonów wykopie o powierzchni 20 m² odkryto 12 grobów z pojedynczymi pochówkami szkieletowymi, oraz skupisko kamieni - palenisko. W grobie nr 7 przy lewej skroni znajdował się srebrny kabłączek skroniowy. Luźno w warstwie wystąpiła szpinka brązowa.

Materiały archeologiczne, antropologiczne oraz dokumentacja znajduje się w Muzeum Pierwszych Piastów na Lednicy.